

MIHAI IGNAT frigul (elegie)

Mihai Ignat (n. 1967, Brașov). Studii de licență, masterat și doctorat la Facultatea de Litere a Universității București. Este conferențiar universitar la Facultatea de Litere a Universității „Transilvania” din Brașov. Poet și dramaturg. A debutat ca poet cu volumul colectiv *Tablou de familie* și cu placheta *Klein*, în 1995. Au urmat volumele de poezie *Eu*, *Klein spuse*, *Poeme în doi*, *kleinpoeme*, *Cangrena e un animal de casă*, *Klein spuse Klein*, *Klein reloaded* și *Poate noaptea a și-nceput*. În 2004 a debutat ca dramaturg, prin montarea piesei *Crize* la Radio BBC, Londra. Premiat al concursului Uniter, al concursului Național de Dramaturgie al Ministerului Culturii și al concursului Teatrului de Comedie, cu numeroase montări în țară și în străinătate, cu piese traduse în engleză, germană, cehă, polonă, rusă, bulgară, spaniolă și greacă, a publicat volumele de teatru *Patru cepe degerate*, *Crize*, *Meserii și fundături*, *Black Sitcom*, *Patru piese într-un act*, *Fermoare*, *nasturi și capse*, *Toți privesc înainte și Ei sunt printre noi*.

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

IGNAT, MIHAI

Frigul / Mihai Ignat. – București: Nemira Publishing House, 2018

ISBN 978-606-43-0295-3

821.135.1

Mihai Ignat
FRIGUL

© Nemira, 2018

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Oana IONAȘCU

Tiparul executat de tipografia Delta Print S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0295-3

și știu că e viața, mai puțin o zi,
deși nu fac decât să stau

pe spate, cu mâna ridicată,
chiar dacă nu-mi curge sânge
din nas,

ci numai prin vene și nici
un simțământ în mine deși mă întorc
de pe o parte pe alta
ca atunci când mă voi răsuși

în întuneric
și nici un cuvânt și nici o mie de cuvinte
nu vor putea să exprime oroarea noului
tărâm care de fapt e cel mai vechi așa că antidotul
e pileala,

Sfânta Pileală,
și poate jocul
cu degetul, cel prin care eu și ea și încă o ea și
încă o foarte ea

formăm un lanț uman o pedcapsă
vizuală pentru cei mai puritani, o scandaloasă

replică la un tablou nepictat care s-ar numi
 „Inocența“
 o interpretare atât de orizontală a celor mai
 ascunse dorințe mai ales că între timp,
 în oricare timp, se clădește
 pe ruine neștiute pe cenușă deși nu curge sânge
 din mine și nu cer iminența,
 ci doar să știi cum e înăuntrul
 minții altcuiva fiind în afară acolo unde
 în fiecare zi se spun minciuni de fapt fiind
 înăuntrul meu și rostogolind
 imagini
 care ar purta
 bare de fier
 din punctul
 de vedere al multora, cum ar fi încordarea la vederea
 șosetelor trei sferturi sau la atingerea a două
 limbi adolescente
 asta ca să nu devin discursiv și să nu
 recunosc că din mine n-a mai rămas decât
 partea cea mai amară
 și deloc prăbușită poate chiar victorioasă, un drapel
 interior o mascaradă festivă care
 din carne iese și-n carne se-ntoarce
 și totuși mai bine devin discursiv decât să mă las

purtat de violenta concretețe a rulării
 șosetelor trei sferturi
 și albe
 pe gambele subțiri
 și albe
 deși tocmai asta mi se-ntâmplă poate și
 pentru că uit să privesc în afară acolo unde
 în fiecare zi se spun minciuni ca niște zaruri
 care decid ca niște zei cubici minusculi
 absolut imparțiali de o cruzime pe care nimeni
 n-o recunoaște nici măcar când ajungi pe spate
 cu mâna ridicată ca și cum ți-ar curge
 sânge
 ca și cum l-ai chema din degete spre
 inimă
 și când vezi limba ca o flacăra
 coborând spre pâlpăitorul
 dezastru
 al celor mai mici sâni din lume te gândești
 brusc la transgresiunile artei la mesajele care
 țâșnesc
 din toate colțurile lumii spre celelalte colțuri
 ale lumii construind
 mercantilul și fragilitatea
 și locuri imposibil de găsit pe hărți unde totuși

găsești până și dragostea, de furie nici nu mai vorbim,
 care întoarsă în jurul propriei axe
 poate deveni mai frumoasă decât orice călătorie mai
 puternică decât cel care o stârnește
 sau decât cel în care se naște, o cătă
 prețiozitate
 în atâta
 adevăr, mai multă decât în gestul palmelor
 făcute căuș să primească stropii, în zâmbetul
 roșu
 din clipa în care dulcele devine acru
 și înțelegi că lumea e suficient
 de mare ca să găsești în ea absolut orice
 așa că de ce nu și
 o femeie care sughite când face dragoste
 o soluție pentru contactele intime nefinalizate
 o urechelniță în urechea lunii
 un canion privit prin spaima de a nu-l putea
 străbate
 un poem dedicat nectarului
 o siguranță de sine împinsă până la extrem
 un mecanism cu trei întrerupătoare
 un elefant care strivește crengi și frunze în jungla
 unde nu voi ajunge niciodată
 o cataractă operabilă

mai multe cataracte operabile
 și mai multe cataracte operabile
 un miliard de confuzii dar nu simultane
 un pavaj pe care mă târăsc ca și cum aş urca
 un zid
 o femeie și un pitic întinși pe o masă
 un logoped foarte urât comprimând mituri
 unsprezece vietăți făcând pe moartele în nouă
 locuri atât de diferite că saltul mental ar
 duce la depresie
 șase medalii pe un piept în uniformă
 o pată, adică un câine 2D pe o șosea dintr-un
 ținut cu climă temperată și o rată a
 sinuciderilor acceptabilă cel
 puțin pentru aceia care se
 ușurează din picioare
 incluzând aici și câteva
 femei
 o locomotivă gonind cu 120 de km/oră și cu tot
 felul de oameni trecându-i prin față
 e drept cu mult înainte ca mașinăria
 de 114 tone să ajungă în
 punctul lor de trecere și
 enumerarea ar putea să continue fără oprire
 pentru că nu doar pentru orice obiect finită stare

idee există un cuvânt, dar mai există și combinațiile
dintre ele, ceea ce ar putea să însemne
că nu există sfârșit, dar nu
înseamnă o știu până și eu care nu sunt nici măcar
neometafizician
și nu înregistrez decât micile derapaje ale câtorva
cunoștințe și ridic mâna fiind pe spate
fără să-mi curgă sânge deși doctorița cu piept
gelatinos mi-a sugerat să donez
să devin util
societății, și mă gândesc că nimic
nu mă impresionează mai tare ca un om, poate
chiar o femeie, care merge împotriva
unei mulțumi, poate o și despică
împotrivindu-se fugii acesteia și apoi îmi vine
în minte „închide imaginea“, altceva nu-mi trece
decât „închide imaginea“ și e ca atunci când
m-am trezit și nu știam dacă era dimineață sau
după-amiază și stivuitorul sau ce dracu' era
bipăia enervant pe șantierul de vizavi
măsurând deloc măreț timpul, iar
cerneala stiloului rămas deschis făcuse o floare
pe plapuma deja plină de flori ceea ce era nu doar
supărător ci și redundant
iar creierul îmi trimitea la suprafață ceva de genul

„voi fi mort sau nu voi fi deloc“
așa că mi-am amintit că boschetarul din
colț de mulți ani tot
promite să înnebunească
și că eu sunt soiul de jivină care nu dansează tango
dar care n-ar ezita să se aplece și să culeagă din
spumă genunchiul unei femei, adică pe ea toată,
chiar dacă nu s-ar numi Afrodita,
aspect
indiferent faptului că deși nu pare, asta e o
rugăciune funebră
un rit de chemare a bătrâneții
o înjurătură scuipată forțelor oarbe
care m-au făcut iar curând mă vor desface chiar
dacă prin intermediul unor trupuri care reprezintă
ființe dragi mie, dar nu atât de tare încât
să nu suport viața și fără ele, ceea ce
sper că nu mă face sociopat deși știu că nici
suflet dulce sau cum s-ar putea numi acea persoană
care iubește cu adevărat
și nu taie în carne vie
și nu bocește ca mine vârsta următoare
dar nici nu recurge deloc cucernic la
Sfânta Pileală
la care mă tot gândesc în ciuda faptului că

n-o practic sau încă n-o practic, nu recurge nici
 la comoția cerebrală
 pentru a-și acoperi
 urmele bunătății și compasiunii și pietății aceleia
 la fel de nesuferită ca o durere de dinți trimisă spre
 pedeapsă de cei mai olimpici zei cu puțință
 obosiți acum, fumând iarbă probabil și
 urinându-se peste capetele turiștilor
 dar nu mai obosiți decât săpătorii de morminte
 iarna când pământul e atât de tare încât scoate
 scântei când târnăcopul încearcă
 să-l rupă să-i sfărtece densitatea ca să lase înăuntru
 un trup de care lumea se dispensează așa cum
 o vacă, da, o vacă, se dispensează de
 mugetul ei în timp ce paște și își
 ridică privirea aia de vacă din pământ nu același
 pământ
 în care trupul intră cu hainele sale poate cele mai
 bune, în orice caz negre și împotriva cărora trupul
 acela nu mai poate protesta,
 deși poate că nici n-ar face-o fiind vorba
 de cele mai bune haine
 și
 nu înțeleg de ce mă-ntorc la imaginea asta
 imbecilă

în loc să urlu
 să mă tăvălesc pe jos
 să fac țandări
 să creez brusc
 cioburi și haos așa că nu-mi rămâne
 decât să-mi
 aduc aminte că uneori culoarea cea mai vie
 înseamnă
 otravă
 nu neapărat în stare pură,
 nici nimicul nu mai e
 în stare pură ci crește
 ca iedera pe ziduri
 colmatează lemnul și materiile
 poroase și chiar inima
 ținută în mișcare de pumnul
 delicat al sângelui,
 nimicul sortit pieirii doar în poemele speranței
 doar în basmul povestit de buze
 boțite
 de-o gură care pare că niciodată n-a fost altfel
 deși uneori culoarea e o simplă cerere de amânare
 a urâteniei,
 nu întotdeauna aprobată,
 ba dimpotrivă,